

Sygn. akt: I C 899/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Hubert Wnorowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2021 r. w Kętrzynie

sprawy z powództwa W. D.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 6 118,46 zł (sześć tysięcy sto osiemnaście złotych i czterdzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20.10.2020r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 3 029,59 zł (trzy tysiące dwadzieścia dziewięć złotych i pięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. Nakazuje zwrócić powodowi kwotę 125,47 zł (sto dwadzieścia pięć złotych i czterdzieści siedem groszy) tytułem nadpłaconej zaliczki na koszty opinii biegłego.

Sygn. akt I C 899/20

UZASADNIENIE

Powód W. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6 990,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem częściowego odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki A., kwoty 305,68 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od kwoty 6.990,91 zł za okres od dnia 05.03.2020 r. do dnia 19.10.2020 r. oraz kwoty 300,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem poniesionych przez powoda wydatków związanych z wykonaniem kalkulacji kosztów naprawy w/w pojazdu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 03.02.2020 r., doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o nr rej. (...), należący do poszkodowanej L. Ł.. Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie

odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w sprawie (...), ustalił oraz przyznał odszkodowanie w wysokości 9.907,29 zł, które wypłacił poszkodowanej. Z oświadczenia złożonego przez poszkodowaną w dniu 01.09.2020 r. wynika, że wypłacona przez pozwanego kwota była niewystarczająca do naprawy pojazdu i nie doprowadziła do wyrównania szkody poniesionej w wyniku zdarzenia. Powód, na podstawie umowy cesji z dnia 01.09.2020 r., zawartej z L. Ł., nabył wszelkie prawa do odszkodowania jakie przysługiwały poszkodowanej z tytułu szkody z dnia 03.02.2020 r.

W odpowiedzi, pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznał, iż przyjął odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez L. Ł. wskutek uszkodzenia jej pojazdu marki A. o nr rej. (...) w dniu 03.02.2020 r. Wskazał, że ustalił wysokość odszkodowania na pokrycie kosztów naprawy auta na kwotę 9 907,29 zł, które obliczone zostały według sporządzonej przez pozwanego kalkulacji. Według pozwanego, poszkodowana nie udokumentowała poniesienia kosztów naprawy, a w szczególności tego, że przewyższyły wypłaconą przez pozwanego kwotę odszkodowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 03.02.2020 r., doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o nr rej. (...), należący do poszkodowanej L. Ł.. Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej (...) S.A. z siedzibą w W.. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w sprawie (...), ubezpieczyciel przyjął co do zasady odpowiedzialność za szkodę powstałą na skutek zdarzenia, ustalił i przyznał odszkodowanie w wysokości 9.907,29 zł, które wypłacił poszkodowanej.

(dowód: akta szkody – k. 34)

Umową cesji z dnia 01.09.2020 r., W. D. nabył od L. Ł. wszelkie prawa do odszkodowania jakie przysługiwały jej od (...) S.A. z siedzibą w W. w związku ze szkodą z dnia 03.02.2020 r., w pojeździe marki A. o nr rej. (...).

(dowód: umowa cesji – k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zdecydowanej części.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, w tym akt szkody, albowiem prawdziwość tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budzi też wątpliwości Sądu. Jakkolwiek pozwany w odpowiedzi na pozew zakwestionował żądanie co do zasady to, zdaniem Sądu, przywołane wyżej dowody jednoznacznie wskazują na okoliczności zaistnienia szkody, determinują odpowiedzialność pozwanego za szkodę oraz zasadniczo zakres uszkodzeń. Spór pomiędzy stronami dotyczył wysokości kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, daty początkowej naliczania ewentualnych odsetek oraz zasadności poniesienia przez powoda kosztów sporządzenia prywatnego kosztorysu. W opinii Sądu, pozostałe okoliczności sprawy były pomiędzy stronami bezsporne, w szczególności okoliczności zaistnienia szkody oraz odpowiedzialność pozwanego co do zasady za szkodę wynikającą z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy. Bezsporny był również zakres uszkodzeń pojazdu A. (...) o nr rej. (...).

W celu ustalenia rzeczywistej wartości szkody, tj. kosztów naprawy wspomnianego pojazdu, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej inż. Z. K. (k. 59-65, 83-92). Według opinii biegłego, przy zastosowaniu części nowych oraz oryginalnych koszt naprawy pojazdu wynosi 15420,07 zł. Jednocześnie zaznaczył, że w rozpatrywanym przypadku do samochodu osobowego A. (...) nie są dostępne części zamienne o porównywalnej jakości.

Natomiast w uzupełniającej opinii biegły wykazał, że przy zastosowaniu wskazanej przez powoda metody lakierowania koszt naprawy pojazdu byłby taki sam jak bez zadania w/w metody.

Sporządzona przez biegłego opinia jest kompletna, wyczerpująca, nie zawiera sprzeczności, błędów faktycznych ani logicznych. Poczynione przez biegłego w opinii ostateczne ustalenia co do kosztów naprawy i wynikające z tej opinii wnioski w całości należało podzielić. Powód kwestionował co do prawdziwości ustaleń poczynionych przez biegłego w pierwotnej opinii, jak też w opinii uzupełniającej w części dotyczącej zastosowanej technologii lakierowania i cieniowania. Biegły – zdaniem Sądu – jednak wystarczająco precyzyjnie odniósł się do stawianych zastrzeżeń. Stąd też sporządzenie kolejnej opinii uzupełniającej Sąd uznał za zbędne.

Należy jedynie w tym miejscu zaznaczyć, że wysokość kosztów naprawy obliczona przez biegłego wskazuje na zaniżoną wartość odszkodowania dotychczas przyznanego poprzednikowi prawnemu powoda przez pozwany zakład ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią art. 363 § 2 kc poszkodowany może wybrać, czy naprawienie szkody ma nastąpić przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Poszkodowany może te roszczenia kierować bezpośrednio do ubezpieczyciela, który odpowiada w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Z przepisów kodeksu cywilnego oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że naprawienie szkody przez ubezpieczyciela może polegać tylko na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej, nawet więc gdy poszkodowany wybiera naprawienie szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, to świadczenie zakładu ubezpieczeń sprowadza się do wypłaty sumy pieniężnej. Skoro ma ona jednak pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11).

Z treści art. 361 §2 KC wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody. Celem kompensacji szkody poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania jak najtańszych sposobów likwidacji szkody, ma natomiast prawo wyboru takiego sposobu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, który ten stan przywróci w stopniu najpełniejszym. W szczególności obowiązek poszkodowanego minimalizowania szkody nie polega na ograniczaniu należnego stronie odszkodowania przez wybór najtańszych sposobów jej naprawienia, ale na takim postępowaniu w trakcie zdarzenia powodującego szkodę i bezpośrednio po nim by ograniczyć rozmiar szkody w sensie faktycznym. Poszkodowany ma prawo wyboru w jakim warsztacie naprawczym dokonana naprawy, jak też czy naprawa zostanie dokonana nowymi częściami oryginalnymi czy też częściami nieoryginalnymi lub używanymi.

Jak już wyżej wskazano, stosownie do art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody polega na przywróceniu stanu poprzedniego, chyba że poszkodowany wybrał świadczenie polegające na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej albo że za świadczeniem w pieniądzu przemawiają szczególne okoliczności. Jak z tego wynika, wybór sposobu naprawienia szkody należy do poszkodowanego czyli w okolicznościach sprawy, poprzednika prawnego powoda. Skoro wybrał naprawienie szkody przez zapłatę kwoty odpowiedniej, tj. pozwalającej na pokrycie kosztów naprawy, to obowiązkiem ubezpieczyciela jest ustalenie wysokości tej kwoty i jej wypłata.

W tym miejscu należy zauważyć, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Chodzi zatem o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem (vide – m.in. uchwała SN z 12.04.2012r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkł. (...)).

Mając na uwadze powyższe uregulowania oraz wnioski opinii biegłego co do o wyliczonego odszkodowania, Sąd uznał za zasadne w tym zakresie uwzględnienie powództwa w przeważającej części.

Jak wynika z opinii biegłego sporządzonej na żądanie powoda, koszt naprawy przedmiotowego pojazdu z zastosowaniem zaproponowanej przez biegłego metodologii, zaaprobowanej przez Sąd z opisanych wyżej względów, wyniósł 15 420,07 zł brutto. Dlatego, uwzględnivszy kwotę 9 907,29 zł, dotychczas wypłaconą przez ubezpieczyciela poprzednikowi prawnemu powoda, Sąd uwzględnivł powództwo w kwocie 6 118,46 zł, która to kwota zawiera również należności z tytułu skapitalizowanych odsetek oraz kwotę 300 zł tytułem zwrotu za wykonanie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu. W pozostałej części powództwo oddalił.

Zgodnie z tezą uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku (II CZP 24/04) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W analizowanej sprawie Sąd przyjął, że wykonanie kalkulacji kosztów naprawy było uzasadnione. Po pierwsze pozwoliło stronie powodowej na określenie, czy wniesione powództwo może być uznane za zasadne. Ponadto sporządzona kalkulacja, chociażby przybliżona, uzasadnia wysokość dochodzonego roszczenia.

Odnośnie zasądzenia odsetek od należności głównych, sąd podzielił argumentację powoda w tym zakresie za słuszną, przyjmując, że roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj., właśnie w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., mając na uwadze wynik rozstrzygnięcia uwzględnivjący, że pozwany uległ w zdecydowanej części (79%) w stosunku do powoda (21%). Na całość kosztów procesu poniesionych przez powoda składała się kwota 3 029,59 zł, tj: opłata od pozwu w wysokości 500 zł, zaliczka na koszty biegłego w wysokości 712,58 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1 800,00zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Sąd nie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kosztów sporządzenia opinii uzupełniającej z uwagi na fakt, iż wykonana została ona na wniosek powoda, a jej wykonanie nie wpłynęło na wynik procesu, stąd też trudno uznać koszt tej opinii jako niezbędny koszt procesu. Ponieważ zatem powód wpłacił na koszty biegłego zaliczkę w kwocie 1.000,00 zł, przy czym koszt pierwotnej opinii to kwota 712,58 zł, natomiast koszt opinii uzupełniającej to kwota 161,95 zł sąd nakazał zwrócić powodowi kwotę 125,47 zł.